

Winkler Venceslav :

Grad na Peskovcu

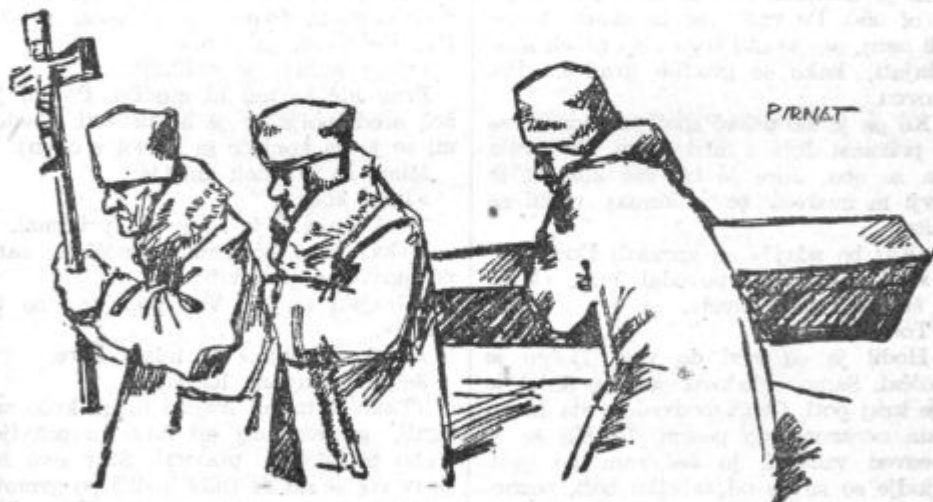
Pred vasjo je začel župnik moliti. Jure se je za trenotek ustavil in se počasi odkril. Kadar človek moli mora biti odkrit. Dolgi jasje so mu zaplapolali v burji. Takoj naslednji trenutek jih je pokrnil led.

»Sveta Marija... je molil z zamolklim glasom.

pili na prag. Tudi prekrizali so se, ko je šla krsta mimo.

»Spet je Jure domia,« so se vzrado-stili otroci.

Jure pa ni videl nikogar. S sklonjeno glavo je šel za župnikom in cerkovnikom. Nekje sredi vasi se jim je prikružilo še

Misli so se mu zmešale v nerazločno gnečo. Ena sama je rasla iz mraza in burje; mati, mati... Nekaj sladkega ga je obšlo. Vrgel je palico v sneg in prijel materino krsto z obema rokama, kakor bi nosil otroka v naročju. Obraz je pritisnil prav na les in ga poljubil. Zdelo se mu je, da gresta z materjo nekam daleč, daleč...

Prišli so v vas. Burja je stisnila poti v ozko gaz. Še ta je bila ponekod zametena. Pri hišah so komaj razločevali tesna okna. Za okni so se gnetli človeški obrazi. Ljudje so opazovali pogreb. Pri nekaterih hišah so odprli vrata in sto-

nekaj mož. Takrat se je Jure zbudil in jih hvaležno pogledal.

Ko so spuščali mater v grob, je molčal. Od začetka se mu je zdelo, da ni vse prav, potem je sklonil glavo in se zasojzil.

Dolgo je ostal na grobu.

Ko je vstal, je bil popolnoma pokrit z ledom. Obrnil se je, vse se je lomilo na njem. Toda ni se zmenil za to. Misli je na mater. S težavo je stlačil kučmo na glavo. Vse mu je zmrznilo.

Ljudje so gledali skozi okna, kako je šel po vasi. Bil je sklonjen, kakor bi nosil težko breme.

Spomnili so se, kako se je včasih smejal. Zdaj je pa tako žalosten. Stopili so od oken in rekli, da je hudo na sve-tu...

8. JURE GRE NA GRAD

Potem se ni zgodilo nič posebnega.

Zima je umrla, z njo Juretova mati in še mnogo drugih. Potem je prišla po mlad s telohom in zvončki. Pa sonce se-veda.

Jureta ni bilo. Ljudje so se čudili. Lahko, da je kje v hribih pozimi umrl. Ne, še je živel. Lovec, ki je zašel za Racno goro, je pravil, da je naletel na njegovo sled. Še celo njega samega je našel, govoril je z njim. Kdaj pride v dolino? Nič se ne ve. Morda jutri, mor-da že danes.

Pa danes gotovo še ne.

In tudi jutri ne...

In je usahnilo leto za leto, Jureta pa še ni bilo. Po vaseh so že skoraj pozabi-li nanj, saj se niti tega niso hoteli spominjati, kako so gradili grad na Peskovcu.

Ko pa je šlo nekoč spet na pomlad, se je prikazal Jure z medvedom. Postarala sta se oba. Jure je bil ves kosmat in divji in medved se je komaj vlačil za njim.

»Kaj bo zdaj?« so vprašali ljudje.

»Nič ne bo,« je povedal Jure. »Malo bi še rad v miru živel.«

Toda tak mir.

Hodil je od vasi do vasi. Dolgo je molčal. Samo ogledoval je vse. Sedel je kje kraj poti. Oba z medvedom sta brundala nerazumljivo pesem. Včasih se je medved vzdignil in šel sam po poti. Ljudje so se ga od začetka bali, pozne-je je pa postal že kar domač. Samo sen-ce sta iskala oba, kakor bi bila nekaj bolna.

Koča pod Pečnikom je še zmeraj sta-la. Nekaj let je bila prazna. Nihče se ni nastanil v njej. Bali so se vsi, da bi se Jure vrnil. Niti grajski se niso zmenili zanjo. Pustili so, da je počasi razpadala.

Ko se je Jure vrnil, jo je očistil in po-pravil. Naselila sta se v njej z med-vedom.

In so tekli dnevi.

Počasi je pa začel Jure govoriti. Ti-sto pa, kar je govoril je bilo uporno in hudo.

Prišel je v vas, naslonil se na kak plot in gledal in govoril.

Zakaj je grad na Peskovcu? Zakaj sta tlaka in desetina? Tam pod Racno goro je toliko sveta, tam nihče ne pobi-ra desetine, tudi na tlako ne hodi nihče. »Molči! Hujskaš!« je rekel župan Ravšelj.

»Če je pa res,« se je branil Jure.

»To je bilo včasih. Le tako se ti zdi, Jure, mi smo pa čisto zadovoljni.«

Jure ga ni poslušal, sam zase je ho-dil po vasi. Župan Ravšelj mora tako govoriti, drugače bi pa župan ne bil. Z grajskimi vleče. Jure je govoril, med-ved je hodil z njim in mu pomagal. Ljudje so najprej pridno prikimavali, ko so pa presodili, da ni nikogar blizu, so se razodeli in povedali:

»Prav imaš, Jure!«

Jure je bil zadovoljen. Nekaj se bo zgodilo.

Prišlo je poletje.

Nekega večera, ko se je Jure vračal pod Vidmom domov, je začuden obstal. Pod Pečnikom je gorelo.

»Moja koča!« je vzdihnil.

Prav nič se mu ni mudilo. Počasi je šel, sredi polja se je še ustavil. Naslo-nil se je na gorjačo in gledal v ogenj.

Mimo so prihitali kmetje.

»Jure, koča!«

»Naj zgori!« je zamolkelo prikimal.

Nekaj časa so kmetje molčali, nato so skrivoma povedali:

»Grajski so jo. Vse popoldne so te iskali.«

»Kakor hočejo,« je mislil Jure.

Šel je k županu Ravšlju.

»Tako in tako. Grajski so mi kočo za-žgali, grajski naj mi novo napravijo. Tako bi bilo po pravici! Star sem že, prav res se mi ne ljubi hoditi po grmov-ju. Tako kočo, kakor je bila. Ti si rih-tar in veš, kako se to naredi. Pojdi v grad in povej, da ni bilo prav, da so jo zažgali.«

»Toda, Jure, ti vendar ne hodiš na tlako!«

»Saj to je vse eno. Koča je bila moja.«

Zastonj, župan Ravšelj se ni dal pre-govoriti. Odkimaval je in odkimaval. »Tak župan!« je vzdignil Jure gorjačo.

Ko so pa le vsi ljudje silili, je pove-dal čez nekaj dni biriču Lozeju. Birič se je smejal. Razložil je Juretovo mi-lostljivemu gospodu valptu Šparenbleku.

»Kaj bo njemu koča! V grad naj pri-de stanovat. Prostora je dovolj, tako mu povejte!« se je krohotal valpet.

Biriči so našli Jureta na vasi in so mu povedali, kam ga grajski vabijo.

Jure se je čudno namrdnil, povsaj je glavo. Nekaj časa je premišljeval, nato se je nasmehnil in ponižno rekel:

Gospoda so dobri. Bom pa prišel. Malo se moram še pripraviti. Kar s hriba na hrib ne morem na grad.

Vsi ga niso razumeli, nekateri pa. Biriči so povedali Šparenbleku, kako je je odgovoril in se je takoj nehal smejati. Ukazal je, naj dobro zaprejo grajska vrata. Hlapci so ubogali. Prvi dan so bila vrata zastražena, drugi dan tudi še, potem so pa postali vsi brezskrbni. Mislili so, da se ne more zgoditi nič hudega, če pride kak tlačan v grad.

Jure je pa spet hodil po vaseh.

Nekam oživel je. Stara lica so se mu pomladila. Glas mu je postal bolj jasen. Hodil je krepko kot mlad fant, še gorjače ni maral več. Tudi medved Marko Šumrada se je okrepił. Pravili so, da vesta za čudežen studenec, da sta se napila žive vode.

Pa ljudje tudi. Zmeraj več se jih je zbiralo okoli Jureta. Pravili so, da pojdejo na gostijo.

Samo župan Ravšelj ni hotel.

»To ni dobro,« je rekel, »nič se ne bo zgodilo. Kdaj je še bil kmet gospod?«

Takole na večer so bile vse vasi polne ljudi. Jure je hodil od kmeta do kmeta in razkladal, kako bo na gostiji. Nekoliko so se smejali, nekoliko so bili resni. Ko je župan Ravšelj videl, koliko ljudi se je zbralo, se je še on odločil.

»Naj bo, grem še jaz zraven. Nema-ra pa le bo kaj...«

Jure se mu je skrivoma smejal.

Zadnji dan navsezgodaj so pa pritekli k Juretu:

»Jure, Jure, medved!«

»Kaj je z njim?«

»Ubili so ga!«

Jure je razsrjen skočil na po.

»Kdo? kje?«

»Za vasjo so ga našli. Preboden je.

Najbrže so ga grajski. Kdo drugi bi se ga upal? Toda močni so pa le, medveda ubijejo...

»Veliko psov, zajčja smrt«, se je stresal Jure.

Potem je izginil. Ni ga bilo do večera.

»Kaj pa zdaj?« je rekel župan Ravšelj. »Medveda so grajski že ubili, nas pa še bodo. Jaz že ne grem na gostijo.«

Kakor župan, tako kmetje. Pa so še kmetje rekli, da ne gredo.

Zvečer jih je prišel Jure klicat. Skrtili so se mu. Takoj je vse razumel. Mislilo se mu je storilo. Že je hotel pustiti vse skupaj. Takrat je videl, kako so na Peskovcu prižgali luč.

»Grem pa sam!« je zaklical.

Ko je odšel, so prišli kmetje iz hiš. Najprej so videli samo temen Peskovec. Potem je nastal krik. Natančno se je razločil Juretov glas. Nato je vse zagrnil moten šum.

To je vse?« so se vprašali kmetje.

»Nič se ne bo zgodilo,« se je oddahnil župan Ravšelj.

Tisti trenutek se je na hribu nekaj zasvetilo. Najprej kot lučka, nato kot majhen ogenj. Čez nekaj časa je tisti ogenj razširil roke na vse strani. Bil je kot velik rdeč ptič. Nazadnje je bil ves Peskovec mogočen kres.

Kmetje so sklonili glave in molčali. Bilo jih je sram.

Jureta pa ni bilo več nazaj. Morda je umrl, morda je odšel kam pod Racno goro, Bog ve...

Tudi gradu na Peskovcu ni več...

(Konec.)

Josip Vandot:

Tjada

Rodil se je v naši gorski vasi in pri krstu so mu dali ime Matevž. Rasel je kot goba v gozdu in je bil čokat, kot je čokata goba v gozdu. Že ko je pričel hoditi v šolo, je imel široka pleča in široke dlani na rokah, da bi se ga bili morali tovariši v resnici bati, ker je

bil med njimi najmočnejši. A bal se ga ni nihče, ker se Matevž nikoli ni zavedal, da je močan. Bil je tako dobrodušen, da je še celo na poti vselej pazil, da ni pohodil sirotne mravlje.

Ljudje so brž pozabili, da mu je bilo Matevž ime. Za njih je bil samo Tjada, ker je skoro na vsako vprašanje odgovoril prav kratko: »Tjada (seveda)«. Ime se ga je prijelo že v rani mladosti in ga je spremljalo ves čas, ko je hodil v šolo, in ga spremlja še danes, pa naj živi sam Bog ve v kateri vasi. A prav nič se ni jezil, da so ljudje pozabili njegovo krstno ime, novo ime mu je bilo prav tako po godu, kakor da so ga tako klicali že tedaj, ko je bil v zibel.

Z muko in težavo se je prerinil skozi edina dva razreda, ki ju je imela šola v naši vasi. Ker doma ni bila miza kdo ve kako dobro pogrnjena, je šel v hribe služiti za pastirja, ko mu je bilo deset let. Tjada je pastirčeval in se je popolnoma pobratil z živino, ki jo je pasel po gorskih samotah. Z njo se je

veliko pogovarjal, z ljudmi pa je govoril le malo, ker sploh ni vedel, kako naj govori z ljudmi. Rabil je le svojo staro besedo »tjada« in s to besedo se je vedno rešil iz zadrege, če se pri pogovoru ni znal obrniti ne sem in ne tja.

A v hribovski vasi je pasel le dva meseca. V črni noči mu je bradat nepridiprav ukradel iz hleva najlepšega pitanega jarca. V jutru je gospodar rohnel, da se je bliskalo. Tjada pa je ponižno stal pred njim in je bil v takšni zadregi kakor še nikoli v življenju. Hotel je govoriti in povedati, da je snoči videl kosmatega nepridiprava, ki se je nekam čudno smukal okrog hlevskih oglov. A besede so mu kakor navadno obtičale v grlu.

»Ti si sam nepridiprav, je robantil gospodar. »S tatom si se zvezal in dobiček za ukradenega jarca si bosta delila. Le reci, če moreš, da to ni res! Le reci, nepridiprav!«

»Tjada,« je odgovoril Tjada in je bil ves rdeč. Gospodar ga je srdit obrnil na vse strani in ga pogajal iz hiše.

Zalosten je odšel Tjada iz kmetove hiše, kjer se mu je tako dobro godilo. Napotil se je naravnost v gorske gozdove, odkoder so prihajali veseli glasovi drvarskih sekir. Ponudil se je drvarjem v službo in sprejeli so ga »

drvarčka. Prinašal jim je vode, delal ogečj, pomagal pri kuhi in se obenem učil vsega, da postane nekoč umen drvar. Hodil je v dolino po živčž, a vsakokrat ga je spremljal pes, ki je bil strašno grdogled in ne dosti manjši od teleta.

Teden dni je že služil za drvarčka, ko se je proti večeru vračal iz doline, natovorjen s težkim, polnim nahrbtnikom. Pes je stopal prihuljeno za njim in neprestano ovohaval Tjadin nahrbtnik. Tam je bil v papir zavit velik kos mesa, ki si ga bodo drvarji privoščili za jutranji praznik. A to meso je ščegetalo grdogledega psa, da ni mogel več prestajati. Navalil je na Tjada, ga prekucnil, pošteno povaljal po tleh, zgrabil nahrbtnik, ga pametno razvezal in kot bi trenil, požrl ves kos mesa.

Tjada se je pobral, zavezal nahrbtnik, si ga zopet oprtal in šel dalje. Drvarji so kajpak rohneli, ko ni bilo mesa in ne denarja. Mikastili so Tjada, ki pa spet ni znal govoriti, kakor bi bilo treba, in se mu je pes smilil, ker je vedel, da ga drvarji pobijejo, če izvedo resnico.

»Ti si nam ukradel denar in ga skrčil kdo ve kam, a mesa še kupi nisi«, so vpili razjarjeni drvarji. »Ti si tat, le priznaj, da si tat!«

»Tjada«, je odvrnil Tjada v svoji veliki zadregi.

Drvarji so ga nagrali in še vesel je bil, da ga niso nabili s kolci, ki so jih vhteli nad njim. Vso noč je taval po

črnih, gluhih gozdovih, da sam ni vedel, kod blodi. Ko je posvetila jutrnja zarja, je stopil iz gozda in zagledal pod sabo neznano vasico. Stopil je v prvo hišo, kjer je stanoval brkat čevljar, ki je že navsezgodaj s kladivom tolkel po kopitu.

Čevljarju se je Tjada zasmilil in ga je sprejel v svojo hišo za čevljarčka. Tjada se je dobro učil in godilo se mu je prav imenitno. Preglavico mu je delal le čevljarski sinček, ki je bil velik zmazek, dasi je štel že pet let. Tjada ga je moral vsak dan trikrat voditi na izprehod in pri tem delati vesel obraz, dasi mu je zmazek neprestano kazal svoj dolgi jezik.

Peti teden je bil Tjada za čevljarčka, komu je zmazek na izprehodu ušel. Zabredel je med robidnice, preklal si vse hlače, na dvoje pretrgal jopič in izgubil klobuk. Takega je privedel Tjada k očetu, ki je sklepal z rokami in je bil ves prestrašen, ker je zmazku kri tekla po razpraskanem obrazu.

»Tjada me je«, se je zlagal zmazek jokaje.

D/RNAT

»Ali si ga res?« je vprašal čevljar in dvignil kneftro.

»Tjada«, je odgovoril Tjada, ker mu v hudi zadregi spet ni mogla priti nobena druga beseda na jezik. Čevljar je s kneftro zapodil nesrečnega čevljarčka iz hiše in Tjada spet ni vedel ne kod ne kam. Tri dni je hodil lačen in truden po svetu in je četrti dan zabredel v gozd. Pot ga je privedla k logarjevi hi-

ši in ker je od lakote že medlaval, je stopil v hišo in poprosil za košček kruha.

Logarju se je prikupil na prvi pogled in pridržal ga je pri sebi za pasjega hlapčka. Pri hiši je bilo sto psov in Tjada je moral paziti nanje in gledati, da niso ušli iz svojega hleva. Nosil jim je hrano in jih čehljal po glavi, ker so mu bili psi najljubše živali na svetu. Godilo se mu je tako imenitno, da je sam pri sebi že trdno sklenil, da ostane vse življenje pasji hlapček.

A že četrty dan j eprišla nesreča. Tjada je stopil prav trdo velikemu psu na nogo. Pes je zatutil, ker ga je zbolelo, a je mislil, da ga je popadel volčjak, ki je mahljal z repom prav blizu njega. Togota ga je pograbila, pa je navalil na volčjaka. A temu vse to ni bilo všeč in se je zagrizel v nasprotnika. Vsi psi so postali nemirni in ker se jim je dopadla igra, ki sta jo počenjala volčjak in njegov nasprotnik, so navalili drug na drugega in se pričeli med seboj klati, da je bilo veselje. Ves gozd je bučal od tega pasjega hrumenja in logar je prihkel ves prestrašen domov, stopil v pasji hlev in zaman poizkušal, da bi pomiril razkačene živali.

»Ti si jih naščuval, da se koljejo med seboj,« je zarobantil nad Matevžem.

»Tjada«, je odgovoril Matevž, ki je bil v silni zadregi in si ni znal prav nič pomagati. A že ga je logar s pasjim bledem nagnal iz hleva in Tjada je bežal

skozi gozd, da se niti nazaj ni utegnil ozreti.

Ustavil se je šele na polju. Vrgel se je v travo, da se odsope in premisli, kam naj grene zdaj, da si prisluži grizljaj kruha. Tedaj se je spomnil devete dežele, o kateri so doma pripovedovali čudne reči. Tam človeku ni treba prav nič delati, ker ni nikoli lačen in žeje, saj mu cekini kar sami od sebe lete v žep.

Tjada je poskočil na noge, ko se je domislil devete dežele. Dirjal je naprej in je pridiral v mesto. V prvi ulici je vprašal fantiča, kod drži cesta v deveto deželo. Fantič ga je premeril od nog do glave, a mu ni odgovoril ničesar. Samo zasmejal se je in je zažvižgal v prste. In glej — izza vogala se je prikazal fantiček, za njim drugi, tretji, četrty in kakor bi trenil, so z glasnim vriščem obkolili Matevža.

»V deveto deželo gre«, so vpili. »Tjada, pot ti pokažemo, naravnost v deveto deželo ti ga pokažemo«.

Z vikom in krikom so ga vodili iz ulica v ulico in so obstali šele pred visoko hišo. Pred durmi je stal stražnik, ki je začudeno gledal kričeče otroke. A že so pririnjili Tjado predenj.

»V deveto deželo gre«, so zavrisnili. »Tjada je, ki gre v deveto deželo«.

A že so iz strahu pred stražnikom pokazali pete in izginili za uličnim vogalom. Stražnik je prijel Tjado in ga gnal na stražnico. Tam so Tjado hudo pestili in moral jim je povedati po resnici vse, kar je doživel prav do današnjega dne.

»Hm«, so govorili in zmajevali z glavo. »Ti si prav čuden pobič in nisi za med svet. Radi tega te že sedajle z vlakom odpeljemo domov. To ti pa rečemo, pobič, da si budalo, strašno budalo«.

»Tjada«, je odgovoril Tjada, ki je bil v taki zadregi kot še nikoli v življenju, in je mirno pustil, da so ga odvedli domov.

Kaj je tam še doživel, ne vem. Mislim pa, da je bil še vedno Tjada, kakor je še danes, in bo ostal Tjada, dokler bo živel.

JUTROVČKI PIŠEJO

Moja mati. Moja mama je majhna, toda njena ljubezen do otrok je velika — neskončna. Slehernna njena kretanja, vsaka njena misel, vse želje in vse njene molitve so posvečene nam, njenim otrokom. Nikdar ne sede h kosilu, preden da smo vsi in dovolj obedovali. Od ranega jutra do pozno v noč dela in se muči, da nam lajša življenje. Nikoli si ne privoščiti ne počitka, nikdar grižljaja priboljška. Ona je srečna, ako smo mi srečni.

Kako naj Ti plačam ljuba mamica za vse, kar si za me storila. Kaj naj Ti dam za vse tiste dolge noči, katere si prebila ob moji postelji, ko sem bila bolna? To ti dam, kar si me vse življenje učila.

Ljubezen in hvaležnost Tvoje hčerke naj Ti bodo skromno plačilo za vse, kar si mi dala.

Silva Baus, uč. II. b. razr. v Ljubljani
Krakovski nasip 14

Moja mama. Jaz imam svojo mamo rad, ker mi izpolni vsako željo, če le more. Kadar sem žalosten, me zna vedno potolažiti, če sem pa vesel, se tudi mama veseli z menoj. Moja mamica je dobra in pridna in zasluži mojo največjo ljubezen.

Kilar Bogdan, uč. I. razr. na Vrtači
v Ljubljani

Mati. »Mati«, kako lepa je ta beseda, ki jo izgovori otrok svoji rednici in skrbnici, ki vedno skrbi zanj, ga opominja in uči, kaj je dobro, kaj slabo. Mati je kakor kristalni biser in njene solze so diamanti, ki so dragocenejši od vseh dragih kamnov tega sveta. Zato nikar ne dejalmo povoda, da ne izgubimo biserov. Kakor je zemlji potrebna svetloba, sonce, tako je mati potrebna otroku, da skrbi zanj in ga varuje pred nevarnostmi tega slabega sveta.

»Moja mati, kje si?«,
kliče malo dete,
ki stopilo je na pete,
da bi vid'lo, kje je mati.

Toda njegove mame ni, počiva v grobu, proseč pri Bogu za svojega malega sinka, ki joče in hrepeni po njej. Kdo na svetu bi mu lahko nadomestil mater? Nihče!

Dedek je sedel pri mizi, za veliko noč je bilo ali kdaj, in jedel pogačo ter pripovedoval: »Mlad sem bil, ko sem izgubil mater, oče se je poročil, toda nikdar niso prišli tisti lepi večeri nazaj, kakršni so bili takrat, ko je bila še živa prava mati. Zato nikdar ne žalite svoje dobre matere, ko sami ne veste, zakaj jih imate...!«

Koman Viktor, dijak v Ljubljani

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem »Jutru«. Že dostikrat sem se odločil, da napišem pisemce, a zbal sem se tvojega požrešnega koša. A vendarle sem se odločil, da Ti opišem življenje svoje mamice. Najdragocenejši zaklad mi je mamica. Brez mamice bi mi ne bilo mogoče živeti. Moja mamica dela od zore do mraka, samo da me preskrbi. Če sem kdaj bolan, prebdi cele dni in noči, samo da bi ozdravel. Svojo mamico moramo ljubiti in spoštovati, da nam ne umre. Zakaj mamic ni več kot ena. Tudi jaz ljubim svojo mamico in jo spoštujem. Lepo te pozdravlja

Terglav Vladimir, uč. IV. razr. nar. šole
v Mozirju

Dragi stric Matic! Danes se ti prvič oglašam v Tvojem »Mladem Jutru«. Rad bi imel, da me sprejmeš med Jutrovčke. Danes Ti hočem opisati življenje moje mamice. Najdragocenejši zaklad na svetu je mamica. Od ranega jutra do poznega večera dela za nas. Če sem bolan, sedi ob moji postelji in je žalostna. Če smo žalostni, nas potolaži naša zlata mamica. Ko gremo v šolo, nas posvari, da smo poslušni. Ljubiti hočem svojo mamico, ker je samo ena. Če nismo pridni, je naša mamica žalostna. Zato se hočem učiti, da bo vesela. Vedno hočem ljubiti svojo mamico in ji biti za vse hvaležen. Lepo Te pozdravlja

Novak Franc, uč. V. razr. v Mozirju

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:

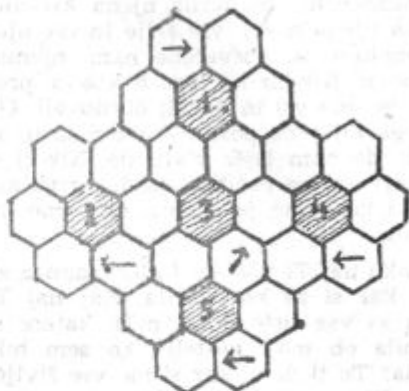
Terglav Vladimir, uč. IV. razr. v Mozirju, Debelak Joža, uč. IV. razr. v Lescah pri Bledu, Miloš Salobri, dijak I. razr. real. gimn. v Celju, Stanislav Logar, uč. V. razr. na Koroški Beli, Malči Matjašič, dijakinja II. b razr. mešč. šole na Jesenicah, Jelena Svetličeva, uč. IV. razr. v Trzinu, Elizabeta Ahlfeld, uč. I. a razr. uršulinske real. gimn. v Ljubljani, Ivanka Jaré, uč. V. razr. v Mariboru, Jerše Marjan, dijak v Ljubljani, Kunst Maks, v D. M. v Polju, Bolčevič Stefanija, uč. IV. razr. v Radečah, Krušnik Vekoslav, dijak III. d razr. real. gimn. v Ljubljani, Hodnik Pavel, uč. V. razr. v Gornjem Logatcu, Žužek Ljubo, uč. III. razr. v Mariboru, Smodiš Erika, uč. V. razr. v Limbušu pri Mariboru, Žiger Nadislav, dijak klas. gimn. v Mariboru, Goričan Martin, p. Jurovce pri Ptuj, Zorko Vincenc uč. VI. razr. v Vetrniku p. Boštajn, Kačič Elza, uč. III. b razr. v Celju, Meško Jelisava, uč. III. razr. mešč. šole v Mariboru, Kumer Davorinka, uč. III. razr. v Kranju, Joško Zupanc, uč. IV. razr. Sv. Jurij pri Celju, Riko in Fedor Polak, uč. III. in I. razr. v Ljubljani, Heklič Jožef, dijak I. razr. drž. real. gimn. v Murski Soboti, Gombossy Janez, dijak II. a razr. gimn. v Murski Soboti, Gaspari Dušan, dijak I. razr. gimn. v Ljubljani, Almira Šurla, uč. I. razr. mešč. šole, Straža pri Novem mestu, Brus Karol, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Mešek Ivo, dijak III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Dolgan Marjan, dijak III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Boris Kryštufek, uč. IV. razr. v Trzinu, Jožek Piano v Celju, Ponikvar Stanko, dijak v Ptuj, Hmelak Peter, dijak I. razr. v Slov. Bistrici, Marija Kraupner uč. II. razr. mešč. š. Celje, Salati Ivan, uč. III. razr. Zg. Polskava pri Pragerskem, Janez Fridauer, Orešje p. Ptuj, Kikelj Ivana, uč. IV. razr. v Notranjih gorah, p. Brezovica.

★

G. G. C. — »Za slovo« — M. N.:
Vaši prispevki na žalost še niso zreli
za tisk niti ne primerni za mladinski
list.

Jančar I. dijak: O zvočniku objavimo
daljši članek v eni izmed majskih šte-
vil.

Satovna križanka št. 3

Opis: 1. slovensko mesto v zasede-
nem ozemlju, 2. sadež, iz katerega se
pridobiva zelo dober sok, 3. ločilo, 4.
čebelin razvitek (jajčka, ličinke, bube),
5. ime številke 3.

Rdeči vihar

bo prihrumel nad vas. In vsi se ga bo-
ste razveselili. To je namreč ena naj-
bolj zanimivih povesti, kar jih je kdaj
čitala slovenska mladina. O Indijancih
vam bo govorila, o vojni za Ohio. »Rde-
či vihar« je že pripravljen za »Mlado
Jutro«. Pričakujte ga z veseljem, mno-
go lepih ur boste preživeli ob tej ču-
doviti povesti.

Rešitev zlogovnice

V krepkih dušah je usoda (župančič)

Rešitev posetnice

svetlinčar

Rešitev

Satovne križanke 2.

1. Zagreb, 2. glagol, 3. ve-
ruga, 4. vabilo.